

Тарас Дацко

асистент,
ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»,
м. Бережани

СТВОРЕННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ ТЕХНОПАРКІВ В УКРАЇНІ

Досвід багатьох країн свідчить про перспективність для широкого й ефективного впровадження новітніх технологій, комерційної реалізації інновацій, створених внаслідок наукових досліджень і розробок, функціонування мережі таких інноваційних структур як технологічні парки, технополіси, інноваційні бізнес-інкубатори, інноваційно-технологічні центри, малі й середні інноваційні підприємства, а також промислово-фінансові групи, промислові кластери тощо.

На сьогодні в Україні технопарки є єдиним реально функціонуючим механізмом інноваційної діяльності, що ефективно діє.

Технопарк – це організація, яка є юридичною особою або, відповідно до законодавства, здійснює за дорученням права юридичної особи, має тісні зв'язки з одним або декількома вищими навчальними закладами і/або науковими центрами, промисловими підприємствами, регіональними і місцевими органами влади й управління і здійснює на території, що перебуває під її юрисдикцією, формування сучасного інноваційного середовища для підтримки інноваційного підприємництва шляхом створення матеріально-технічної, соціально-культурної, сервісної, фінансової й іншої бази для ефективного становлення, розвитку, підтримки й підготування до самостійної діяльності малих і середніх інноваційних підприємств, комерційного освоєння наукових знань, винаходів, ноу-хау та наукомістких технологій і передачу їх на ринок науково-технічної продукції для задоволення потреби в цій продукції регіону і країни.

На сьогодні, згідно Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», в Україні зареєстровано 16 технопарків, а саме: «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка» (м. Київ), «Інститут електрозварювання імені Є. О. Патона» (м. Київ), «Інститут монокристалів» (м. Харків), «Вуглемаш» (м. Донецьк), «Інститут технічної теплофізики» (м. Київ), «Київська політехніка» (м. Київ), «Інтелектуальні інформаційні технології» (м. Київ), «Укрінфотех» (м. Київ), «Агротехнопарк» (м. Київ), «Еко-Україна» (м. Донецьк), «Наукові і навчальні прилади» (м. Суми), «Текстиль» (м. Херсон), «Ресурси Донбасу» (м. Донецьк), «Український мікробіологічний центр синтезу та новітніх технологій» (УМБІЦЕНТ) (м. Одеса), «Яворів» (Львівська область), «Машинобудівні технології» (м. Дніпропетровськ) [1].

Станом на 1.01.2010 року 9 технопарків впроваджували проекти, що мають чинні свідоцтва. Обсяг реалізованої інноваційної продукції при реалізації проектів технологічних парків постійно зростав і у 2007 році становив 2 557 168,3 тис. грн.. Однак у зв'язку з економічною кризою уже у 2008 році обсяги реалізації інноваційної продукції різко впали і становили 851 511 тис. грн., а у 2009 році – 314 717,1 тис.

грн..

Першочергове значення у створенні сприятливих умов для формування і функціонування технопарків має зацікавленість держави і органів місцевої влади, а оскільки реальні умови української економіки виключають можливість використання державою методів прямої фінансової підтримки, то було прийнято рішення використовувати непрямі методи, тобто різні форми податкових та митних пільг, наприклад сировина, матеріали, обладнання, комплектуючі та інші товари (крім підакцизних товарів), які не виробляються в Україні або виробляються, але не відповідають технічним характеристикам та міжнародним стандартам, при ввезенні в Україну для використання технологічними парками для виконання інвестиційних та інноваційних проектів звільнюються від сплати ввізного мита та податку на додану вартість. Але в новому Податковому кодексі не передбачено запровадження спеціального режиму оподаткування для окремих територій, а також для технологічних парків в Україні [2], що може призвести до браку коштів на закупівлю сировини, матеріалів та обладнання, які технологічні парки імпортують, а це в свою чергу призведе до зменшення обсягів виробництва інноваційної продукції, або й до невиконання проекту взагалі.

У цілому діяльність технопарку має сприяти формуванню моделі організації науково-дослідних, дослідно-конструкторських робіт і створенню виробництва високотехнологічної наукоємної продукції галузей вітчизняної промисловості зі збереженням гнучких методів державного регулювання та підтримки.

Література

1. «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» Закон України від 16 липня 1999 р. № 991-XIV [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/i_doc2.nsf/link1/ed_2006_01_12/an/8/t063333.html#8
2. Лист ДПА України від 4.10.2010 №10253/6/15-0116 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.dtkk.com.ua/show/2cid08332.html>
3. Іванишин В.В. Ефективність функціонування інфраструктури ринку техніки в Україні / В. В. Іванишин // Агросвіт. – 2011. - № 3. – С. 6-10.
4. Іванишин В.В. Роль держави в інвестуванні розвитку технологічного забезпечення аграрного сектора АПК / В. В. Іванишин // Інвестиції: практика та досвід. – 2011. - № 9. – С. 12-14.
5. Іванишин В.В. Розвиток та функціонування ринку технічних засобів для сільського господарства в Україні / В. В. Іванишин // Економіка АПК. – 2011. - № 3. – С. 78-82.

Ольга Дирбавка

аспірант,

НДІ "Укראгропромпродуктивність",

м. Тернопіль

ДЕМОГРАФІЧНО–ТРУДОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ СЕЛА

Рациональне і продуктивне використання трудових ресурсів значною мірою обумовлює ефективне господарювання та економічний і соціальний розвиток.

Розвиток нових сфер діяльності, істотні відмінності соціально – економічного розвитку міст та сіл зумовили значну міграцію у напрямку перших. Сучасні світові тенденції розвитку суспільного господарства характеризуються постійним збільшенням міського населення, яке в своїй переважній більшості зайнято в сфері обслуговування та промисловості. Відповідно йде процес зменшення питомої ваги